

Weekoverweging

als je het leven
blij aankijkt
lacht het leven
terug

*

Rebirthing

Als de natuur zich van mij
lijkt te verwijderen, zal ik
een dag de natuur in moeten.
Ik ben het zelf die mij heb
verwijderd en vervreemd.

Als het televisie-voetballen
gaat vervelen, wordt het tijd
een cupfinal live mee te maken
in een uitverkocht stadion en
me in die passie te storten.

Als mijn dagen vlak worden,
moet ik nodig de bergen in.
Als de liefde went, wil ik in
de golfslag van het leven naakt
aan zee zijn met mijn lief.

Als de bron van de hartstocht
niet meer welt of overschaduwd
is, moet de zon er bij kunnen.
Dan zal in het bad van licht
mijn lichaam weer gaan stromen.

Weekillustraties

Verkade-albums

Lichtzijde

Je mag God
je natuur
je afstamming
wel danken
als je ogen
je geest
en je hart
aangetrokken
worden door
het licht.

Dan is je
verleden
geen ballast
maar bagage.
Dan bestaat er
geen onweer
slecht weer.
Dan zijn er
geen lelijke en
slechte mensen.

Dan is de nacht
even licht
als de dag
vol van wat
geweten
gevoeld
ervaren is
ook al kun je
de vormen
niet onderscheiden.

Je mag God
prijzen
als je van nature
en onbewust
geneigd bent
te glimlachen
te neurieën
te spelen
want dan is
God dichtbij.

Be-zien

Positief zijn is
licht uitstralen:
be-lichten van de
werkelijkheid -
in het licht zetten.

Of je ergens iets
positiefs meemaakt,
ontvangt of ziet,
hangt eigenlijk
van jezelf af.

Het is met liefde
kijken naar mensen,
het leuke en mooie,
het verrassende willen
ontdekken en zien.

Altijd en overal
is dat in meerdere
of mindere mate
te bespeuren of
op te roepen

zonder je ogen
te sluiten voor wat
negatief is, zonder
dit te ontkennen of
te verdoezelen.

Het is het zien zonder
vooroordelen tegengevoelens
waardoor een ander
de kans krijgt het beste
van zichzelf te laten zien.

Be-zinnen

Zelf kun je het
positieve scheppen,
in beweging zetten en
anderen verlokken tot
leven in het licht.

Dan laat je niet
langer positiviteit
afhangen van anderen
of van omstandigheden
buiten je zelf.

Licht ontvangen en geven
hangt af van de groei
in liefde - als straling
van het innerlijke lichten
van God in jou.

Dit vraagt echter oefening
in het waarnemen én de wil
om liefdevol ontvankelijk
te zijn voor ieder ander.
Dit is een levenslange strijd

tegen jezelf, zodat het
duister niet in je toeslaat,
want dan wordt het lichten
van een ander in je
eigen ogen gedooft.

Daarom bid ik God
om de genade van het licht:
God, omstraal mijn wezen
opdat ik licht moge zijn
in uw licht ...

Schouwen

Ik kwam in zijn tuin
en zag een schaal rijkbloeiende
violetkleurige geraniums.
Het is hier nog rommelig, zei hij,
maar dat had ik niet gezien.

Wat een schitterende blauwe
Hybiscusboom staat daar, zei ik.
Hij is veel te breed, zei zij,
maar ik zag zoveel schoonheid
dat ik geen ontbreken zag.

Ik werd me bewust van
de allergrootste levensles:
kijk (eerst, vooral, steeds)
naar het positieve, dan zie je
de negativiteit niet eens.

Ik voel me gezegend met ogen
die naar licht uitzien,
een geest die schoonheid ontwaart
in mensen en in alwat leeft,
een licht ontvlambaar hart.

Ik bid, dat mijn oog mag vallen
op het heilig vreugdevolle,
dat oplicht in het doen van wie
rond mij zijn - en in mijzelf:
als de extase van de liefde van God.

Menswording

De natuur roept om vervulling
van de eigen mogelijkheden,
om te worden tot de volheid
van de natuurlijke gestalte -

een plant om plant te worden,
een boom boom, een dier dier -
om tot volle bloei te komen
en tot totale vruchtbaarheid.

Alleen wat tot volledige
menswording leidt, beantwoordt
aan de scheppingswil van God
die zo tot bestaan komt.

Een kloosterleven dat niet
bijdraagt aan de ontplooiing
van de kloosterling, plaatst
zich buiten de bedoeling van God.

De menswording van de mens,
de menswording van God
is de vervulling van de droom
die God met de schepping heeft.

God wil zijn, is de Zijnde,
en alwat is deelt in het
goddelijke leven dat is
van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Dat wil echter niet zeggen
dat het levensnoodzakelijk is
al je eigenschappen en vermogens
ten volle te ontplooien.

Dat wat mens maakt,
tot leven brengt, moet wel
mogen zijn: dat zijn
hart en geest en zinnen.

Dat is 'liefhebben'
'inzicht verwerven'
'lichamelijk zijn'
waardoor je in staat bent

het leven, de Levende
te vinden en te ontvangen
en zo de levensvreugde te
genieten die God bedoelt.

Levenskeuze

Respect hebben voor een ander,
de keuze van een ander respecteren
is nog maar het begin. Het is
het eerste teken van acceptatie.

De volgende stap is: instemmen
met wat de ander kiest en wil.
Het is onvoorwaardelijk gaan staan
achter het besluit van een ander.

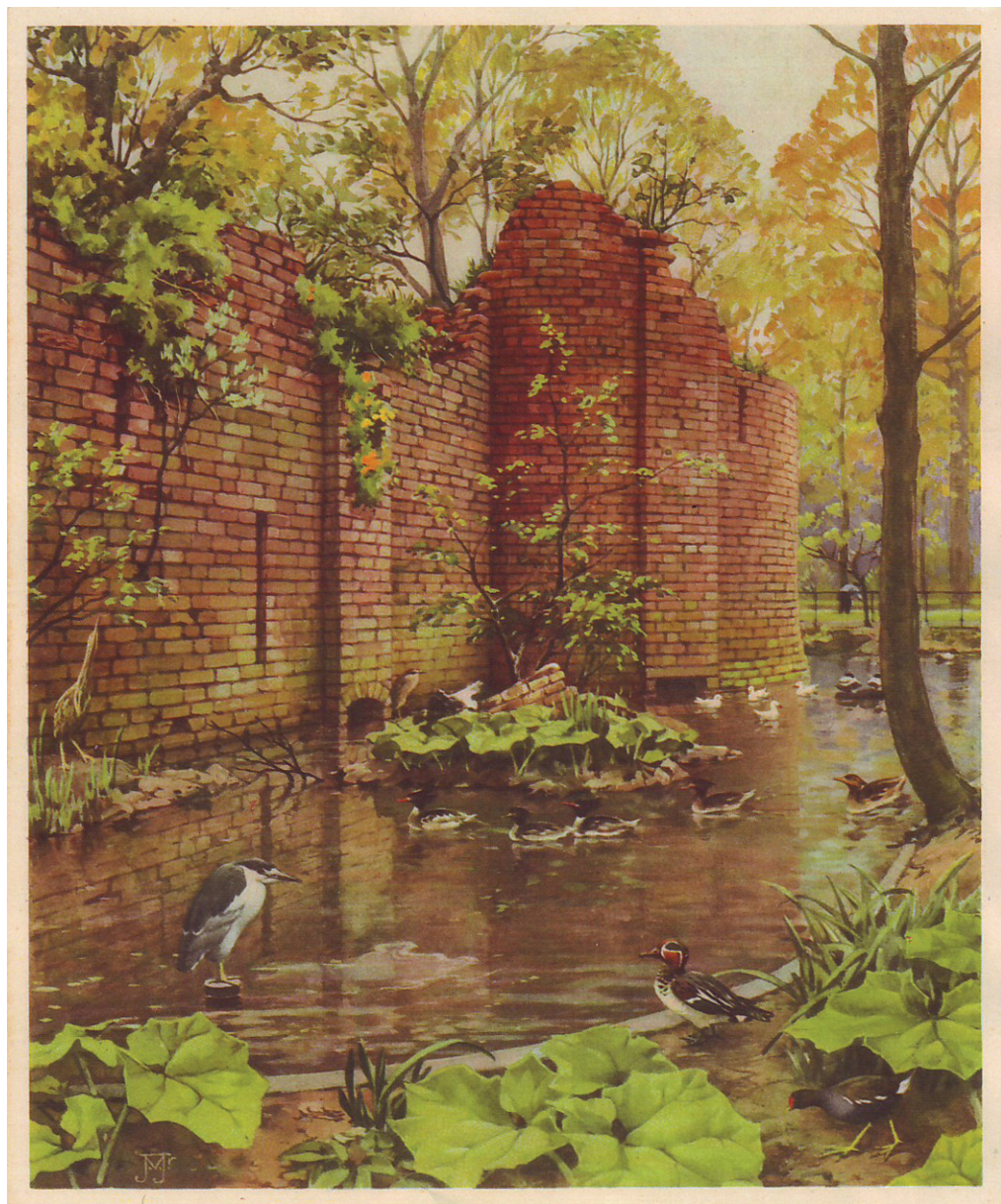
De laatste fase is: bevestigen,
prijzen om de levenswijze of
de levenskeuze, hoe deze ook is.
En de ander door dik en dun verdedigen.

Daar is innerlijke groei voor nodig,
de bereidheid ook om eigen mening,
eigen waarde-gevoelens opzij te zetten
en je met een ander te vereenzelvigen.

Dan komt het gesprek vrij, ontstaat
er dialoog en overgave aan elkaar.
Dan pas kan een ander de meest
verborgen gedachten aan je kwijt.

Zwijgend woordeloos instemmen
is niet meer dan een grondvoorwaarde.
Pas wanneer een ander zich bemind
en gezien weet, word je samen één.

Het is de liefde die harten opent,
mensen vrijmaakt en optilt en hen
op hun eigen weg groot maakt
en tot al het menselijke in staat.

De sleutel van de liefde

Het kan nooit erg zijn
wanneer een mens faalt
volgens zijn natuur.
Hij volgt zijn aard.

Nu is die natuur intussen
voor een deel veredeld:
moord en doodslag vinden we
evenals zien doden afschuwelijk.

Maar leedvermaak is de mens
niet vreemd, zelfs wraak niet,
wanneer het leed enigszins
van materiële aard is.

Als we ruzie hebben met iemand,
vinden we het best goed
wanneer die pech heeft of vanwege
zijn dubieus gedrag wordt gepakt.

De eerste reactie is dan 'net goed'
en revanche nemen ligt ons ook wel.
Dat is dus allemaal heel menselijk,
niet goed maar ook weer niet zo erg.

Hoe ging Jezus daar mee om
die toch ook mens was en dus
op eenzelfde menselijke manier
zal hebben gereageerd als wij?

Jezus maakte een scherp onderscheid:
geen wraak, geen vuur uit de hemel
over mensen die tegenstanders zijn,
geen zwaard trekken tegen de vijand.

Maar kwaad worden, uitschelden zelfs,
daar kon Jezus ook wat van:
adderengebroed, schijnheiligen,
gepleisterde graven zijn jullie,

slingerde hij de huichelachtige
autoriteiten in het gezicht,
die hem ten val wilden brengen,
zijn zending teniet wilden doen.

Jezus vermaande zijn leerlingen niet
met de woorden: je moet hierover
zwijgen - hier worden geen namen
genoemd - geen kwaadsprekerij!

Hij benoemde het kwaad juist zelf
en stelde onder kritiek alwat in
woorden en daden de werkelijkheid
van God in de weg stond of bedierf.

Maar hij sloeg niet terug met
gebalde vuisten, hij verwenste niet -
hij liet hen gewoon vallen en zei:
schud het stof van je voeten.

Dit betekent: ga verder, laat
achter je wat je ontstemt en verwacht,
verlies aan hen geen tijd meer en
blijf met geheven hoofd je weg gaan.

Jezus maakte zich 'in zijn geest'
los van negativiteit, van kwaad
en ergernis. Hij bleef liefdevol en
wilde geen kwaad met kwaad vergelden.

Tegelijkertijd zei hij: je moet
elkaar vergeven, bidden voor je
vijanden - dan word je zelf licht
en zuiver, blijf je in de liefde Gods.

Dit zal de weg zijn die we als mens
moeten gaan. Zo overwon Jezus zelf
het kwaad 'in zichzelf' en ging hij
van dag tot dag meer op God lijken.